Julie Lembcke. †

Julie Albertine Augusta Lembcke, født *Wilster*, stammede saavel paa fædrene som paa mødrene Side fra fremragende Slægter. Bedst kendt i Faderens, Oberst Wilsters, Familie er vel sagtens Digteren *Chr. Wilster* og i Moderens den i Aarhundredets første Halvdel virkende Læge *Carl Otto*. I 1866 blev Julie Wilster gift med daværende Revisor i Finansministeriet *J. Chr. Lembcke*, der senere blev saa bekendt som Filantrop, og sammen med hvem hun hele sit Liv igennem virkede praktisk for Dyrebeskyttelsessagen. Hun var en interessant Personlighed, varmhjertet og daadkraftig, ikke en af dem, hvis Navn viskes ud som Bølgen, men en af dem, der efterlader sig et Hul, vi ikke formaar at udfylde.

Det Første, man iagttog, naar man lærte hende at kende, var, at hun tog *skarpt* Standpunkt til Tidens store Spørgsmaal — en saare sjelden Dyd, saa sjelden, at den altid vækker Opsigt og oftest Forargelse hos den store Hob, der lever paa Døgnets intetsigende Smaatterier. Det siges, at Kvinder har ondt ved at se stort paa en Ting, ondt ved at befatte sig med Hovedsagen, men at de kaster sig over Smaatingene, det Uvæsentlige, og det kan gerne være, at det saadan i al Almindelighed er sandt; men der er dem, det ikke passer paa, og blandt dem var Fru Lembcke. Var der Noget, der stod hende klart, saa var det dette, at vi bør opdrage os til at skelne mellem det, der har blivende Værd, og det, der er som Græsset, der staar idag og imorgen kastes i Ovnen. Den Slags Mennesker bøjer sig ikke for Conveniens, for politiske Partier og literære Retninger, de véd, at „falsk viser Politikens Øjeglas" — de ledes „sikkert af Magneten"; *de* forstaar at elske Idealet for Idealets egen Skyld, men — netop derfor bliver de tidt miskendte af dem, der er, som Folk er flest, Apocalypsens „Lunkne", dem, der ikke forstaar, at den, der elsker, han maa ogsaa hade. Fru Lembcke var en helstøbt Natur, hun gik ikke paa Akkord, og har dette gjort, at hun og *det*, hun kæmpede for, har mødt Modstand, saa har det til Gengæld ogsaa skaffet hende Venner og mægtig bidraget til, at Dyrebeskyttelsessagen har vundet saa langt frem, som den nu er kommen.

Fru Lembcke var Noget af en Digternatur, — ikke at hun berigede Literaturen med epokegørende Digterværker; nej, hun nøjedes med at stille sin Pen i Dyrebeskyttelsens Tjeneste, men hun hørte til dem, der *føler* som Digtere uden